

γλυκήτρα ἡ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *γλυτθήτρα* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γλυκός* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήτρα.

1) Ἡ δερματική ἀσθένεια «μολυσματικὸν κηρίον» ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν νηπίων ἐνθ' ἄν.: *Τὸ μωρὸ ἔχ' γλυτθήτρας* Ὁφ. Συνών. *γλυκάντριν* 3, *γλυκεῖά* (βλ. λ. *γλυκός*), *σάγορο*, *σαγρί*, *σάγριο*, *ψωροφύτης*. 2) Ὡς ἐπίρρ., με εὐχάριστον γεῦσιν Ὁφ. β) Με εὐχαρίστησιν, *πρόσχαρα*.

γλυκιάζω Πελοπν. (Λακεδ. κ.ά.) *γλυκιάζου* Θράκ. (Μαρών.) Μέσ. *γλυκιάζομαι* Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. *γλυκιάζουμαι* Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) *γλυτθιάζομαι* Μέγαρ. Μετοχ. *γλυκιασμένος* Ἰθάκ. Πελοπν. (Βασαρ. Γορτυν. Δίβρ. Λακων. Λάστ. Μεγαλόπ. Οἶν. Τρίπ. κ.ά.)—Ν. Πολίτ., Παρ. 2, 1220 — Λεξ. Βλαστ. 396, 488 *γλυτθασμένη* Κέως Κύθηρ. *γλυτθασμένη* Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γλυκός*.

1) Ἐνεργ. μεταβ., τρώγω τι γλυκὺ Πελοπν. (Λακεδ.) 2) Ἐνεργ. ἀμτβ., ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω, καθιστάμενος συνεπῶς, γλυκύς, ἐπὶ καρπῶν Θράκ. (Μαρών.) β) Μεταφ. ἐπὶ νεάνιδος ἐξελισσομένης σωματικῶς εἰς ὠριμον γυναῖκα Θράκ. (Μαρών.): *Τοῦ κοριτοῦ δὸν πιάσι καὶ γλυκιάζ'.* Συνών. *γλυκαίνω* Α1. 3) Μέσ., ἐθίζομαι εἰς γλυκὺ ἢ εὐχάριστόν τι Ζάκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) κ.ά.: *Ἀμα ἔρθω 'ς τὸ σπῖτι σας, γλυκιάζουμαι καὶ δὲ θέλω νὰ ματαφύγω Λακων.* || Παροιμ.

Ἐγλυκιάθ' ἡ γριά 'ς τὸ μέλι | καὶ θὰ φά' καὶ τὸ κοβέλι

(ἐπὶ τῶν δυσκόλως ἀποβαλλόντων τὰς ἐξεις, ἰδιαίτερος αὐτὰς αἱ ὁποῖαι παρέχουν ἡδονήν) Λάστ. *Γλυκιάστη ἡ γριά 'ς τὰ σῦκα κ' ἔφαε καὶ τὰ σνκόφυλλα* (ταυτόσημ. με τὴν προηγούμεν.) Λακων. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. *γλυκαίνω* Β5. β) Μεταφ., διάγω χαρούμενην καὶ εὐτυχισμένην ζωὴν Μέγαρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Λάστ.): Φρ. *Πάδα γλυκιασμένοι νὰ εἴσαστε 'ς τὴ ζωὴ σας (εὐχὴ) Λακων.* Νὰ μὴ γλυτθαθῇ ἡ καρδιά σου (ἀρά) Μέγαρ. *Πάντα γλυκιασμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Γορτυν.* Συνών. *γλυκαίνω* Ββ. 4) Μέσ., καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἐπιληψίαν, σεληνιασμόν Ζάκ. Ἰθάκ.: *Γλυκιάζεται ὁ τάδες Ζάκ. Εἶναι γλυκιασμένος καὶ κάθε τόσο τότε πιάνει Ἰθάκ.* β) Μεταφ., μεμψιμοιρῶ, δυσανασχετῶ Ἰθάκ.: *Τέτοιον γλυκιασμένον ἠῦρκε νὰ πάρη, πὺν αὐτὸς τρώεται με τὰ ροῦχα του.* 5) Τὸ ἄρσ. καὶ οὐδ. τῆς μετοχ., ὡς οὐσ. λαμβανόμενον, κατ' εὐφημισμὸν, ὁ δαίμων, τὸ δαιμονικὸ Πελοπν. (Τρίπ.)—Ν. Πολίτ., Παρ. 1, 318 καὶ 2, 1220 — Λεξ. Βλαστ. 448: *Ἄλλα τόσα τὰ εἶχε καμωμένα τὸ γλυκιασμένο Τρίπ.* 6) Ἡ μετοχ. *γλυκιάσμενη* ὡς οὐσ., κατ' εὐφημισμὸν, ἡ λοιμικὴ ἐξανθηματικὴ νόσος βλογιὰ Κέως Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βασαρ. Βούρβουρ. Μεγαλόπ. Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ. 396: *Σ' τὰ βουνὰ νὰ πάη, ὅξω ἀπὸ δῶ ἡ γλυκιασμένη.* Συνών. *ἀργυρή* (βλ. *ἀργυρὸς* 4) βλάττα 3, βλογημένη (βλ. βλογῶ), βλογιὰ 9, γλυκαμένη, *γλυκεῖά* (βλ. *γλυκός* Β4), *μελιτάτη*.

γλυκιανίσκω ἐνιαχ. *γλυκιανίσκω* Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ *γλυκιανᾶ*, ἀορ. τοῦ *γλυκαίνω*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίσκω.

Καθίσταμαι γλυκύς, ἀποκτῶ γλυκύτητα: *Τὰ σταφύλια γλυκιάσαν.*

γλυκιάρης ἐπιθ. Ζάκ. Θήρ. Κύθηρ. Κυκλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Καρδαμ. Μάν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) *γλυκιάρ'ς* Θεσσ. (Συκαμν. κ.ά.) Θηλ. *γλυκιάρου* Θεσσ. (Συκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλυκεῖά*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γλυκός*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

1) Ὁ ὑπόγλυκος, ὁ εὐγευστος Θεσσ. (Συκαμν.): *Ἐξ' ἡ Μῆτθους μὲ γλυκιάρου γκουρτῖα καὶ μ' εἶπι νὰ πααῖνον ἄμα θέλον νὰ μαζέφον γκούρτῖα* 2) Ὁ ἐπιληπτικός, ὁ σεληνιαζόμενος Ζάκ. Θήρ. Κύθηρ. Κυκλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Καρδαμ. Μάν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): *Ἡπιασέ τοιε πάλι τὸ γλυκιάρη τὸ γλυκὺν του Θήρ. Μωρὲ γλυκιάρικο, τί κάνεις 'φτοῦ; Παιδεμέν. Νὰ χαθῇς, γλυκιάρικο! (ὑβρις) Πελοπν. (Μάν.) Ἦρθε καὶ 'κεῖνο τὸ γλυκιάρικο τοῦ Καλλιρρόδης καὶ μῶκοψε οὐλές τσι μέσκουλες 'πὸ τὴ μεσκουλιὰ μου Γαργαλ. Συνών. *γλυκιάσμενος* (εἰς λ. *γλυκιάζω* Β4 β). β) Ὁ ἀσθενικός, συνήθως ἐπὶ γυναικῶν Πελοπν. (Μάν.) 3) Ὁ δῶστορος Κύθηρ.: *Νά, εἶδα μοῦ 'κανε τὸ γλυκιάρικο παιδί.**

γλυκιαρίδα ἡ, ἐνιαχ. *γλυτθαρίδα* Εὐβ. (Κουρ.) Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γλυκεῖα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

1) Ἡ ὑπερβολικὴ γλυκύτης Κουρ.: *Γλυτθαρίδα τὸν ἔκαμες τὸγ-καφέ. Μὴ βάζ-ξης πολλή-ζάχαρη τῶν γενῇ τὸ τῶν γλυτθαρίδα.* 2) Κατὰ πληθ. *γλυκάδι* 2, τὸ ὅπ. βλ. Μέγαρ.

γλύκισση ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. *γλυκιάζω*.

Χαρά, εὐχαρίστησις, εὐτυχία: *Νὰ μὴν ἰδῇς γλύκισση ποτές (ἀρά).*

γλύκισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γλυκιάζω*.

Ἡ προσφορὰ γλυκοῦ παρασκευάσματος εἰς ἐπισκέπτῃν.

γλυκιδένιος ἐπιθ. ἐνιαχ. *γλυκίενος* Κάσ. *γλυτσίενος* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλυκίδι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ὁ παρεσκευασμένος ἀπὸ *γλυκίδι*, εἶδος ὀσπρίου. ἐνθ' ἄν.: *Φάβα γλυκίενο* Κάσ.

γλυκίδι τό, Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 446 *γλυκίδι* Κάσ. *γλυτσίδι* Κάρπ. Μεγίστ. *γλυκίγι* Πελοπν. (Λακων.)—Χελδρ. -Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 3

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γλυκός* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

1) Εἶδος ὀσπρίου ὁμοίου πρὸς μικρὸν *μπιζέλι*, ἐκ τοῦ ὁποῦ παρασκευάζεται εὐγευστος καὶ σχεδὸν γλυκεῖα φάβα Κάρπ. Κάσ.: *Τὸγ-χειμῶνα ἐσπέρασιν... γλυτσίδια, ἀρακά, κουτσία (ἐκ παραμυθ.) Κάρπ.* || Ἄσμ.

Ρόβια, *γλυτσίδια* 'λέθαμε, *λαθούρια* τσ' ἀρακάες, κατσές ἡμέρες εἶχαμε τίς μαλοβοδομάες αὐτόθι. 2) *Γ' γλυκάδι* 2, τὸ ὅπ. βλ., Μεγίστ. 3) Τὸ φυτὸν Κληματὶς ἢ φλογερά (*Clematis flammula*) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχιδῶν (*Ranunculaceae*), κατ' εὐφημισμὸν, ὡς καυστικὴ Πελοπν. (Λακων.)—Μ. Στεφανίδ., ἐνθ' ἄν. Χελδρ.

Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ᾶ μ π ε λ η, ἀ γ ρ ι ο χ ε -
λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ, ἀ μ π ε λ ῖ ν α, κ λ η μ α τ σ ῖ δ α, μ ᾶ η ς,
χ ε λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ.

γλυκιέρα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.).

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, ὡς οὖς. νοουμένου, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -έ ρ α, κατ' ἀναλογ. πρὸς τὰ ἁ λ α τ ι έ ρ α,
ζ α χ α ρ ι έ ρ α, κ α φ ε τ ι έ ρ α κ.τ.τ.

Τὸ σκεῦος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουν τὸ γ λ υ κ ὁ, τὸ γλυ-
κὺ, ἐκ φρούτων συνήθως ἢ καρπῶν, παρασκευάσμα.

γλυκίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) γλυκί-
ζω βόρ. ἰδιώμ. γλυκίω Πόντ. (Ἰνέπ.) Μέσ. γλυκίμαι
Πόντ. (Οἶν.).

Τὸ ἀρχ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Α) Ἀμετ., καθίσταμαι γλυκὺς ἢ ὑπόγλυκος εἰς τὴν γεῦσιν
κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Τὸ φατ γλυκίζει (ἔχει γλυκεῖαν
γεῦσιν) κοιν. Νὰ γλυκίσ'νε τὸ σταφύλια Θράκ. (Στέρν.)
Γ'λυκίζ' τὸ σταφύλ' (ὠριμάζει καὶ συνεπῶς γίνεται γλυκὺ)
Τῆν. Τ' ἀπίδ' γλυκίζ' Τραπ. || Ἄσμ.

Πάρα πολλὴ τὴ ζάχαρη βάρ' του γιὰ νὰ γλυκίζη,
νὰ μὴ μοῦ παραπονεθῇ ποὺ τὴν καρδιά μ' ἐγγίξει
(ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Γεωπ. 6,12,1
«εἰς τὸν μετρητὴν κοτύλην ὄξους γλυκίζοντος βάλε». Β) Με-
ταφ., καθίσταμαι ἡπιώτερος, ἐπὶ ἄλγους Ρόδ.: Γλυκίζουν οἱ
πόντοι. Συνών. φρ. γ λ υ κ α ῖ ν ε ι - μ α λ α κ ῶ ν ε ι ὁ π ὁ -
ν ο ς.

Β) Μεταβ., 1) Καθιστῶ τι γλυκὺ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Β) Με-
ταφ., συμφέρω, ἀποφέρω εἰς τινα κέρδος, ὠφέλειαν Ρόδ.:
Γ'λυκίζει με ἡ δουλειὰ (ἔχω κέρδη ἐκ τῆς ἐργασίας μου, μὲ
συμφέρει). Γ'λυκίζει τον κ' ἐν μιᾷ. γ) Παρέχω τέρψιν, εὐ-
χαρίστησιν Ἀμοργ.: Ἀπάνω ποὺ μὲ γλύκισεν ὁ ὕπνος, ἐνε-
τριχιάστηκα (= ἀνατρίχισα). 2) Γ λ υ κ α ῖ ν ω 4, τὸ ὅπ.
βλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Τραπ.) 3) Προσφέρω γλύκισμα
Στερελλ. (Ἀστακ. Ἀχυρ.): Τ' γλυκίζ'ρι κι τ' φ'λεῦ'ρι ἔνα
ζιβγάρ' σκαλιούνια ἢ ἔνα μαντήλ' Ἀχυρ. Γ'λυκίζοντι οὐλ'
οἱ καλισμέ' κ' εὐχοντι αὐτόθι. Νὰ γλυκίσ'ρι τ' νύφ' (= νὰ
τῆς φέρουν τὰ γλυκὰ) Ἀστακ. 4) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ι σ μ έ -
ν η ὡς οὖς. κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἐπιληψία Ἀντίπαξ. Ἐρεικ.
Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Τὸν ἔπιακε ἡ γλυκισμένη
τὸ Στεφανῆ μου καὶ τὸν ἔχασα Μαθράκ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ὁ ς Γ6α. β) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ι α σ μ έ ν ο ς, κατ'
εὐφημισμ. ἐπίσης, ὁ ἐπιληπτικὸς Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἐφτακε ὁ γλυκισμένος ὁ ἀφέντης
του πὸ τ'ς Ὁθωνοὺς καὶ τό πιακε τὸ παιδί μου καὶ μοῦ
τὸ βάρησε (ἀφέντης = πατέρας, τὸ βάρησε = τὸ ἔδειρε)
Ἐρεικ. Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ρ η ς 2, σ υ γ ε ν ι κ ι ᾶ ρ η ς.

γλυκίλα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς, κατὰ τὰ ξ ι ν ὁ ς - ξ ι ν ῖ λ α,
π ι κ ρ ὁ ς - π ι κ ρ ῖ λ α κ.τ.τ. Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ
2,247.

Ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, ἡ γλυκεῖα γεῦσις.

γλυκίσκομαι Πόντ. γλυκίσκουμαι Πόντ. (Ἱμερ. Κε-
ρασ. Ματζούκ. Τραπ.) Ἀόρ. ἐγλυκίστα Πόντ.

Κατὰ μετασχημ. ἐκ τοῦ γ λ υ κ ῖ ο μ α ι, διὰ τὸ ὅπ. βλ.
γ λ υ κ ῖ ζ ω, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ί σ κ ο μ α ι.

Α) Ἀμτβ., καθίσταμαι γλυκὺς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Β) Μετβ., ἐθίζομαι εἰς τι γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πόντ. (Ἱ-

μερ. Κερασ. Ματζούκ. Τραπ.): Ἐγλυκίστες τὰ μῆλα Κερασ.
Τραπ. Ἐγλυκίστην τὸ φίλεμαν καὶ πάντα θέλ' νὰ φιλή ἄτεν
αὐτόθι. Ἐγλυκίστην ἀτο κι ἄλλο ὀπίσ' κι πάει Ἱμερ. Συνών.
γ λ υ κ α ῖ ν ω.

γλυκιστικὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκιστικὸν Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικὸν Κύπρ. (Γερμασ. Πρόδρομ.) Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικά τά, Κύπρ. (Γερμασ.) Πρόδρομ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ι σ τ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι κ ὁ ς.

Ὡς οὖς, κατ' οὐδ. γένος καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθ. 1) Πᾶν
γλυκὺ πρᾶγμα Πόντ. (Χαλδ.): Θέλ' πάντα νὰ ἔχ' γλυκιστικά
νὰ γλυκαίῃ τὸ στόμαν ἄτ'. 2) Γλυκύσματα, οἰκιακῆς συνή-
θως παρασκευῆς Κύπρ. (Γερμασ.): Ἐν ἐκάμαμεν γλυτθι-
στικά φέτι τές Σήκωσες (= Ἀπόκρεω) Γερμασ. Σὰν ἐπῆεν
τὸ βασιλόπουλον, ἐζήτησε κόλον ἴωρικά, γλυκιστικά εἰς
τὰ μερ' καὶ (κόλον ἴωρικά = ἄβγά, μερ' καὶ = μηροὶ) Κύπρ.

γλυκιστὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. πληθ. γλυτθιστὰ τά, Κύπρ.
(Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Εἰς τὸ οὐδ. καὶ κατὰ πληθ. ὡς οὖς. λαμβανόμενον, εἶδος
γλυκύσματος, σχήματος ρομβοειδοῦς, παρασκευαζομένου
κατ' οἶκον ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπό-
κρεω.

γλυκίτης ὁ, Χάλκ. γλυτσίτης Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς

1) Εἶδος ἀγρίου φυτοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Ψυχανθῶν,
τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸ φυτὸν φ ᾱ β α Χάλκ. 2) Εἶδος
φαγωσίμου ἀμυγνίτου Ἀποκόρ.

γλυκίτσα ἡ, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. γ λ υ κ ε ῖ ᾶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὁ ς,
καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

Ἡ δερματικὴ ἀσθένεια Ἑρπης ὁ ἐπιχειλῖος: Ἄσμ.

Ἀφέντης μας ὁ βασιλὲς καλεσματοῦ εἶχε.

Ὁλ-λον τὸν κόσμον τὸν καλ-λεῖ κι ὀλ-λην τὴν οἰκουμένην
καὶ τὴ γλυκίτσα δὲν καλ-λεῖ, γιὰ τὴ τσιλ-λᾶ, γιὰ τὴ βρω-
μεῖ,

γιὰ τὴν τὸν κόσμον ἀνοστεῖ

(ἐξ ἐπωδ.) Συνών. μ π ο ὕ ζ ι α σ μ α, ξ έ χ υ σ μ α.

γλυκίωνω ἐνιαχ. γλυτθίωνω Καλαβρ. (Κοντοφ.) Μέσ.
γλυκίωνομαι Πελοπν. (Λαγκάδ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4,
132.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

1) Γ λ υ κ α ῖ ν ω, τὸ ὅπ. βλ., Καλαβρ. (Κοντοφ.) 2) Μέσ.,
συνηθίζω εἰς τὸ γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πελοπν. (Λαγκάδ.) —
Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐγλυκιώθ' ἡ γριὰ 'ς τὸ μέλι | καὶ τρώει καὶ τὸ κου-
βέλι

(δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχον κάποτε κάποιαν χάριν καὶ
εἰς τὴν συνέχειαν ζητοῦν τὴν ἐπανάληψιν τῆς) ἐνθ' ἄν.

γλυκο-

Θέμα τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μὲ οὐσιαστικὰ διὰ τὸν
σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων καὶ φανερώνει ὅτι τὸ
δεύτερον συνθετικὸν ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν, ὅπως γλυκάπιδο,

